

[Jørgen Jørgensen.]

soner, som ikke vil være Medlem af en Sygekasse, til Trods for at deres økonomiske Forhold er af en saadan Art, at de kan være det. Jeg hilser med stor Tilfredshed, at man — og i og for sig uden større Diskussion, saa vidt jeg forstaaer, baade her og i det andet høje Ting — er enedes om at fastslaa, at de, der kan være Medlem af en Sygekasse, men som ikke vil være det, selv maa tage Skade for Hjemgæld, saa at hvis de ikke vil klare den Sag med det gode, maa de ogsaa tage den Undtagelsesstilling, der følger deraf, at den Hjælp, de siden muligvis modtager til Læge, Medicin og hvad det ellers kan være, vil blive ydet dem som Kommunehjælp med Tab af Valgret. Har de selv ønsket at stille sig uden for Samfundet paa andre Omraader, er det kun rimeligt, at man siger til dem: Det kan I godt faa Lov til, men saa maa I ogsaa tage de deraf følgende Konsekvenser.

§ 307 har været en meget vanskelig Paragraf at formulere, og jeg tror, det ligeledes fremdeles vil blive en meget vanskelig Paragraf at administrere, men det bliver ogsaa en af de Ting, som Administrationen maa prøve at klare igennem paa tilfredsstillende Maade. Man har i den sidste Formulering — en Formulering, som jeg ikke har noget at indvende imod — prøvet at stille det op saadan, at man kunde lempe Bestemmelsen noget over for de Personer, om hvem man kan sige, at de uden egen Skyld har mistet Evnen til at tjene det fornødne til Livets Ophold, saa at de næsten er henvist til udelukkende at leve paa offentlig Forsorg.

Jeg vil gerne om det principielle heri sige, at det lader sig næsten ikke gøre paa den ene Side at opretholde en Lovgivning, der bestemmer, at Aldersrenten, det er noget særligt, reelt og naturligt for store Grupper her i Samfundet, det er noget, der ydes efter en bestemt Skala og i en bestemt Alder, naar de økonomiske Betingelser derfor i øvrigt er til Stede; derudover kommer Invaliderrenten for svagere Personer, Folk, hvis Erhvervssevne er nedsat til en Trediedel og derunder — men saa paa den anden Side der imellem og den almindelige Kommunehjælp, som er den anden Form for Understøttelse af trængende, at opstille sikre Rammer for Uddeling af Hjælp til en bestemt Gruppe af Personer, en Hjælp, der i øvrigt er højere end Aldersrenten, idet de Beløb, der kan faas, kun skal begrænses af § 297, Stk. 1. At foretage en saadan Sondring uden at risikere, at disse Personer eller enkelte af dem vil komme ind under

Begrebet Kommunehjælp med Tab af Valgret, det lader sig principielt næsten ikke gøre, eller rettere sagt, det lader sig ikke gøre.

Jeg hilser med Tilfredshed den Formulering, vi har faaet, og jeg vil tilføje, at uanset hvad man end vil mene om dem, der administrerer Loven, saa er Forholdet det, at man aldrig sidder og tænker paa, hvordan man skal bære sig ad med at faa Folk ind under Fattigvæsenet, men man arbejder paa, hvordan man paa den ene eller den anden Maade kan holde dem udenfor længst muligt. Derfor ser jeg for saa vidt ikke med Frygt paa den Formulering, Loven har faaet, ud over at jeg er klar over, at administrativt vil den navnlig i Begyndelsen, indtil det lykkes Socialministeriet at finde en fast Ramme om den, volde ikke ubetydelige Vanskeligheder.

Et Spørgsmaal, som har været Genstand for megen Diskussion ogsaa i Bladene, er Spørgsmaalet om Amtmandens Indgriben i Administrationen. Jeg vil om dette gerne sige, at det for en Person, der har med kommunal Administration at gøre, aldrig er ønskværdigt, at man drager Afgørelsen ind under en Embedsmand i højere Grad, end Tilfældet er i Øjeblikket; men naar man har set, at af Kommuner af ganske samme Struktur og med ganske samme politiske Flertal udbetaler den ene Kommune af ganske det samme Beløb, der er udbetalt i Kommunehjælp, ca. 33 pCt. som Kommunehjælp med Tab af Valgret, medens den anden Kommune under samme Vilkaar kun udbetaler 5 pCt. som Kommunehjælp med Tab af Valgret, vil man forstaa, at der i en af dem, eller maaske i dem begge, ikke administreres i Overensstemmelse med Lovens Regler. Jeg ser ikke, at man kan komme det Forhold til Livs paa lettere Maade end ved at lade Amtmanden gribe ind. I øvrigt vil mange af de Sager, der fremkommer, blive forelagt Amtmanden til Udtalelse og til Afgørelse i visse Tilfælde.

Hertil kan jeg indskrænke mig med Hensyn til Forsorgsloven.

Jeg skal derefter gøre nogle faa Bemærkninger om de to andre Forslag.

Arbejdsløshedslovens vigtigste Ændring er for mig, at man nu gennemfører en mere smidig og haardt tiltrængt Udvidelse af Arbejdsanvisningen. Det er et afgørende Problem for mig, at man faar Arbejdsanvisningen bragt ind i saadanne Rammer, at man, ikke mindst i Landkommunerne, kommer i mere direkte daglig Kontakt med den. Uden Hensyn til, om det har været berettiget, har Forholdet været det, at den offentlige Arbejdsanvisning hidtil har